

PARTI NAGY LAJOS

Az étkezés ártalmasságáról

(ELŐADÁS)

© *Parti Nagy Lajos, 2011*

1.

És én most ettől mit csináljak, hogy nem akart megsérteni?

Ájuljak el?

Még jó, hogy nem akart. Gratulálok, hogy nem! De attól én még bőven meg vagyok. Bőséges bőven.

Roppant nagy a sértettség együtthatóm, az a helyzet. De nehogy azt tessék hinni, hogy maguk verték ki a biztosítékomat! Ugyan már! Ahhoz Művházmargitka létükre kegyedék kicsik. Sőt, Ilikém létükre is kicsik. Pirinyók.

Fitneszpirinyók.

Inkább azt mondaná meg, hogy a micsurinba' van itt ilyen sötét.

Mi vagyok én?

Elefánt, hogy az orrom hegyéig lássak, há?

Aki tiszta fejfel gondolkodik, abban a szúrásban megöli magát. Mármost saját magát. És nem túlzok. Ami

azt illeti, én kizárólag magamtól vagyok megsértve, nem mintha az ilyesmi rá tartozna itt valakire.

Na, ehhez mit szólunk?

Ilyet még nem hallott, hogy magamtól, mi? Pedig egyszerű. Meg vagyok sértve a körülményeimtől. Az életpályámtól. Úgy, ahogy mondom. A tisztelt hovájutottságomtól. Képletesen is, meg nem is. A sötétől, ha tetszik érteni.

Nem igaz, Ilikém?

Viszont megvan az az előnyöm, hogy senkit se vádlok, csak önmagamat.

Te szokod mindig mondani, hogy nekem az anyám kebele óta nem volt egy perc jókedvem. De azt már nem szokod hozzámondani, hogy mi a micsurinomtól lett volna az én úgynevezett helyzetemben a jókedv. Nem igaz?

Mert az élettől nem. Meg a haláltól sem, az biztos. Akkor? Van harmadik? Erre feleljél, hogy mitől!

Talán tőled, kápócseresznyém?

Engedd meg, hogy kacagjak!

Ezek szerint itt tényleg nincs kegyedéknek világításuk. Abszolút kulturálatlanság. Az eszem megáll.

Látja, ezért utálok magamat többek között. Hogy itt botorkodok a kibaszent sötétjükben, mint a világ legtermészetesebb dolga, és magyarázom a bizonyítvá-

nyom, akár valami intimshow-ban, hogy mért vagyok,
meg milyen vagyok!

Olyan, amilyen.

Nem normális, az biztos, ha ide eljöttem.

Elvégzem a dolgom szerződés szerint, és csácsumi,
ahogy a magukfajták kifejezik magukat. Tetszettek
kötni szerződést, nem? Nahát, ki-ki a maga részéről
aszerint eljárni, aztán hazamenni.

Megyek már, tudom, hogy hét óra van. Nem kell be-
ijedni. Legyenek túl rajtam minél előbb, nem igaz?

Én, kérem, egész életemben túl akartam lenni rajtam.

Ráadásul krákognom kell, ha illik, ha nem.

És tudja, mért? Mert kezdek berekedni a sunyi kis
huzatjuktól. A legjobb pillanatban, nem igaz? Mikor
rekedne be a suttyója, ha nem a színpad felé menet?

Naná!

Csak azt nem értem, mért problémázok egy ilyen
leghétköznapi, emberi dolgon, mint a torokköszörü-
lésem. Tudja, mért? Tudod, mért, Ilikém? Mert pará-
zom. Úgy, úgy. Parázásra vagyok trenírozva.

Mert mit vágsz a fejemhez minden ilyen alkalom-
mal?

Hogy túrót a huzat, csak csúnyábban kifejezve, mert
a rémes erőfeszítésemtől vagyok élethossziglan rekedt,

hogy féken tartsam az orvosilag regisztrált sértődékenységet, s a vele paralel abnormis beszédképesséremet.

Párhuzamost, a gyengébbek kedvéért.

Nota bene eredménytelenül, mint azt le-le vagy kedves szögezni, csillagvirágom.

Azt viszont hadd szabadjon megkérdezni, hogy akinek beszédképesszer-betegsége van, meg kortikoszteroid-túltermelése van, és nem sorolom, annak már nem is lehet egy jogos igénye a békén hagyásra? A minimális nyugton hagyásra fellépés előtt? Hogy ne nyitogassák, és főleg ne vagdosgassák reá a különféle kibaszmati ajtókat?

A baszmati egy rizsfajta, ne féljen. És igenis, nem fogok trágárkodni az elveim ellenére, noha lenne okom.

Nem egy, nem kettő.

Egyáltalán, van itt valaki?

És egyáltalán, mi ez, kérem tisztelettel? Elvarázsolt kastély? Ez magának a pár lépés a színpadig, aranyom? Ez a gyilokjáró?

Nevetnem kell.

Ez nem közösségi ház, hanem egy effektív szutykos vékonybél, ha meg szabad jegyezni. Egy labirintus. Jó,

hogy bika nincs, ha tetszik érteni. A bika elment haza.
Elment a kondiba az ecsetszakállával.

Ne féljen, tudom magamtól is, hogy egy ilyen épület
mi szokott lenni hajdan.

Épelmének nem kell mondani, hogy mi. Egy szovjet
laktanyának, csókolom, megvan az örök rezgésszáma
az orrban. Csizmaszag, töltetlen savanyú, kölnibenzin,
tetszik érteni? Aki sokat élt, érti. Meg se lepődnék, ha
szembejönne itt velem egy ilyen Tolbuhin. Vagy a Le-
nin maga.

Magukkal már nem jön szembe senki, ne féljen.

Ide hallgasson! Van itt egyáltalán színpad? Vagy
szántszándékkal tetszett belavírozni, sőt egyenesen be-
lökni ebbe az infernóba, ebbe a feneketlen szélcsator-
nába?

Tajgetoszba, ha mond ez még valamit.

Aztán egy nevetséges férfisikoly, és voltam, nincsek.
Csácsocsi legyen velem, nyugodjak békében, ha van
ekkora koporsó.

Így van?

Nem felelünk, ha kérdeznak?

Nem felelünk.

Így is jó.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte a Generál Nyomda Kft., 2026-ban
6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H
www.generálnyomda.hu

Felelős szerkesztő Szegő János
Korrektor Tomka Eszter
Műszaki vezető Takács Klári
A könyvet Pintér József tervezte
Kiadványszám 9496
Garamond betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4773-6